

Szerző
Kovács Laura

Dátum
2026. ápr. 09.

PRÓZA

[„KÉSHET A TAVASZ...?”]

MINDEN BIZAKODÁSUNK

[„KÉSHET A TAVASZ...?”]

Tavaszi, mi? Gúnyos hunyorgással szűrte a fényt a szempillái között. Nem az számít, amit a naptár mutat, és ezt mások is érzik, csak még nem tudják, mit kezdjenek vele. Vajon megengedheti magának, hogy csak jövőre történjen valami? Eldönthetné még most, úgy talán elébe mehet a kényszerült stagnálásnak. Erről a tavaszról lemarad, majd a következőnél visszacsatlakozik. Aztán ha kérdezik, hány éves, mindig eggyel kevesebbet mond, mintha ez a 365 nap nem történt volna meg. Ha valaki kijavítja, ő majd fölényesen ragaszkodik az igazához, míg végül legrégebbi ismerősei is elbizonytalanodva toporognak arrébb. Hát rendben, akkor annyi. Ez jó, így nem kell majd számonkérnie magán az elvesztegetett időt. Vagy még jobb, ha mindenki megérti, hogy a tavaszt egy az egyben el kell odáznia, mert addig hiába csepegteti bágyadtan az esőt, amíg nem jön az eget és földet rengető változás, amire minden bizakodásunkat építettük.

”

élő installáció

Könyvet vett a kezébe. Pörgette a lapokat, becsukta, kinyitotta. Ötször-hatszor olvasta újra ugyanazt a mondatot, mire elfogadta, hogy az ablakból látszó táj jobban foglalkoztatja. Összegömbölyödött a padlón, és vízszintesből nézte tovább a város mögött húzódó lila hegyeket.

A gondolatai az oldalára fordult világ elemeit kerülgették, jobbra tartottak, a dzsungelzöld sáv felé, ami egybeolvadt az éggel. *Papam-papam*, valahogy így doboghatnak most M. ujjai a billentyűzet mellett, ahogy idegesen próbálja rávenni magát a munkára. Furcsán moccsatlannak érezte magát, ahogy elképzelt nyughatatlan barátját: egy test, aminek nem áll szándékában mozgásba lendülni, pedig képes lenne rá. A lélegzete árulja el, mint élő installációt egy múzeumban, ami pislogással jelzi a látogatóknak ember voltát.

Csörgött a mobilja. Felült, reflexszerűen lefejtette magáról a ráakódott tompaságot, és a telefonba már a szokásos élénkséggel szólt. M. hívta, kifulladás, lelkesen. Úgy hadart, mint akinek sürgősen át kell adnia egy fontos hírt. Ő komoly koncentrációval hallgatta, belekérdezett a részletekbe, és biztató szavakkal engedte útjára M-et.

A hír valójában nem volt se sürgős, se fontos, de átbillentett valamit. Feltápázkodott, kis kört tett a szobában, a szeme a lila hegyeken. *Papam-papam*. Mégiscsak itt az április, zöldet hoz, gilisztákat söpör a betonra, és szinte közhelyes szeszéllyel ugrál a Celsiusok között – valaminek történnie kell, és ezúttal történni is fog.

kép | vecteezy.com